

[Aksel Larsen.]

talerstol og siger, at der er kommet meddelelse om, at nu, i dag, kan man konstruere den rene brintbombe.

Den højtærede minister understregede, at det radioaktive nedfald over Danmark har været af samme størrelse som det, der er konstateret over Norge, Sverige og Storbritannien. Ja, det er rigtigt, men så forekommer det mig, at man også må tage hensyn til de udtalelser, der foreligger bl. a. fra norsk side, og jeg tillader mig i så henseende at henvise til, hvad man kan læse i det netop udkomne Ugeskrift for Læger, som jeg virkelig anbefaler til alle de ærede medlemmets og den højtærede ministers bevågenhed; jeg anbefaler, at man læser denne afhandling fra det norske socialdepartement.

Ministeren fremhævede videre, hvilket allerede står i udvalgets betænkning, at de undersøgelser, der er foretaget her i landet, viser en stigning i den naturligt forekommende baggrundsstråling med 1 pct.; men som jeg har forsøgt at klargøre, er det imidlertid slet ikke baggrundsstrålingen, der er det farlige, det er slet ikke den, der er problemet. Det er den indvendige bestråling af menneskenes livsvigtige organer, som er en følge af det radioaktive nedfald fra brintbombsprængningerne, det drejer sig om, og det hører ingen steder hjemme at tale om baggrundsstråling i den forbindelse.

Den højtærede minister sagde, at der er almindelig enighed om, at efter en atomkrig vil der næppe være tale om sejrherre i gængs forstand. Det tror jeg heller ikke; så meget mere burde man naturligvis gøre for at undgå en atomkrig. Det første og vigtigste skridt og mest brændende aktuelle skridt er at få standset prøvesprængningerne, men ministeren sagde i denne forbindelse noget andet, som unægtelig giver én kuldegysninger ned ad ryggraden, idet han udtalte, at eksistensen af atom- og brintbomber virker afskrækkende for en eventuel angriber og således, paradoksalt nok, fredsbevarende. Jeg ville jo regne med, at siden menneskene opfandt flitsbuen og stenøksen, har man for hvert nyt våben, der blev opfundet, ment, at det kunne garantere freden. Jeg synes, at det er — ja, jeg kan ikke finde et udtryk, jeg har lov til at

bruge fra denne talerstol, men det er forfærdende, at en minister kan knytte sit håb om fredens bevarelse til atom- og brintbomberne og dermed indirekte være fortalere for fortsættelsen af atom- og brintbombsprængningerne.

Ministeren sagde det samme, som er blevet sagt af ordførerne, og som han sagde ved første behandling, at man må frem til en positiv løsning på problemet: at fri menneskeheden for frygt for atom- og brintbomberne ved at inddrage disses anvendelse i en almindelig nedrustningsplan. Jeg synes, man skal sætte det i spidsen for drøftelserne af nedrustning, gøre det til den vigtigste og mest påtrængende opgave. Ministeren hævdede, at tale om forbud uden kontrol er urealistisk. Jeg ved ikke, om der er nogen, der har talt om forbud uden kontrol, jeg har ikke gjort det. Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren skal bringe dette spørgsmål frem. Vi forestiller os vel alle, at hvis der skal sluttes en international konvention om forbud og sådan noget, så skal der også være kontrol.

Så sagde ministeren videre, at en standning af forsøgene bedst vil kunne gennemføres som et led i og et første skridt henimod en omfattende nedrustningsaftale. Ja, jeg mener stadig væk, at man ikke skal knytte spørgsmålene sammen på den måde, for så kan der gå for lang tid. Faren er allerede for stor efter de foretagne sprængninger, og for hver ny sprængning bliver den større. Lad os dog få standset disse sprængninger.

Ministeren henviste til, at Norge sammen med Japan og Canada i FN har fremsat forslag om, at alle forsøg med atom- og brintbomber forud skal anmeldes til et organ i FN. Jeg kan ikke indse, at dette forslag har nogen interesse. Forsøgene skulle altså anmeldes, men de må gerne foretages. Ja, det ville måske have samme virkning, som hvis man herhjemme skulle anmelde pristigninger, men frit havde lov til at forhøje priserne og ingen kunne forbyde det. Det ville ikke bevirke, at priserne ikke steg. Jeg synes ikke, ministeren har lov til at gå uden om, at den norske regering og det norske storting senere har ændret holdning og så at sige har forladt det standpunkt, at man skal nøjes med at forlange forsøgene anmeldt i forvejen, og i stedet for har indtaget